

Lieve leden,

Mijn jaar als bestuurslid voor de mooiste afdeling van ons land is snel voorbij gegaan, veels te snel. Daarom stuur ik jullie bij deze mijn sollicitatiebrief om nog een jaar de geweldige portefeuille **Politieke strategie & Campagne** op mij te mogen nemen.

Ik heb mij hier al een jaar voor mogen inzetten, en wat is het een jaar geweest. Met zijn allen de straat op, door regen en door wind, om mensen te overtuigen van onze idealen. Altijd weer met zijn allen de debatten aangaan, van ons laten horen wanneer mensen dat wel én niet willen. Want wij zijn een koppige vereniging, en daar mogen we meer dan trots op zijn.

De verkiezingsuitslag die volgde was natuurlijk verschrikkelijk, en ik was net zo verdrietig op de verkiezingsavond als jullie. Maar toch was er ook iets moois te voelen. Strijdlust, een vernieuwd gevoel van idealisme en hoop over wat wij allemaal kunnen bereiken. Het was de avond dat wij allemaal weer sociaaldemocraten werden. En zo zijn wij vanaf dag één weer aan de slag geweest onze partij weer sterker te maken, en onze idealen te laten klinken als nooit te voren.

Ik kreeg naast mijn functie bij de Jonge Socialisten de prachtige kans om daar aan mee te werken als campagnecoördinator van de PvdA Amsterdam, waar wij ons nu aan het voorbereiden zijn op de volgende campagne. Want we hebben dan misschien de slag verloren, maar de oorlog zullen wij nooit overgeven aan rechtse en extreemrechtse krachten. De gemeenteraadsverkiezingen zullen een niet te ontkennen beproeving worden van ons allemaal. Van onze vereniging, van onszelf en ja, ook van onze idealen. Wij zullen met zijn allen weer die straten op moeten gaan, in getalen jongeren die ze nog nooit gezien hebben. Want wij mogen nooit vergeten wat grote groepen jongeren kunnen bereiken wanneer zij opstaan en een samenleving eisen die er voor ons allemaal is, ongeacht afkomst seksualiteit of inkomen.

Een brief is veel te kort om de indruk die het afgelopen jaar op mij gemaakt heeft recht aan te doen, maar ik wil graag één herinnering met jullie delen, die mij altijd bijgebleven is. Wij stonden met een klein clubje op het Keti Koti festival, en gingen in gesprek met de aanwezige mensen, veelal nakomelingen van ons donkere slavernijverleden. En zo raakte ik op die onverwacht regenachtige middag in gesprek met een man van middelbare leeftijd. Wij spraken over zijn familie, en de gruwelijke gebeurtenissen die zijn familie had doorgemaakt door de eeuwen heen. De pijn die het hem deed dat de Nederlandse samenleving het verlies en het leed van zijn familie niet leek te willen erkennen was te voelen. Ontroerd door tranen eindigde hij zijn verhaal dat hij het zo fijn vond dat wij daar die dag stonden. Het was die middag dat “verbinding” voor mij een veel concreter woord werd. Het liet het belang zien van op straat staan, ook als je daar de enige politieke partij bent.

Ik heb mij dit jaar al volop mogen inzetten als bestuurslid, maar ik kan nu niet opgeven. Met de gemeenteraadsverkiezingen om de hoek wordt het weer knokken voor onze idealen, en ik wil mij daar onvermoeibaar voor inzetten als bestuurslid **Politieke strategie & Campagne**. Ik hoop hiervoor op jullie steun, zodat wij in maart 2018 samen onze prachtige stad kunnen terugveroveren. Met rode groet,

Freek Wallagh